

Πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων

Ὅλο καὶ συχνότερα διαβάζομε στὸν ἡμερήσιο Τύπο, κρούσματα προκλήσεων πρὸς τὸν κοινοβουλευτισμὸν καὶ τὸ πολίτευμα, ἐπωνύμων καὶ ἀνωνύμων ὀργανώσεων, καὶ ἀτόμων, πού μὲ τὴ μάσκα τοῦ ὑπερπατριώτου καὶ καλυπτόμενοι οἱ ἐπώνυμοι μὲ τὴν ἐγκρίση τῶν καταστατικῶν τοῦ ἀπὸ τὰ πρωτοδικεῖα, συνωμοτοῦν καὶ ἀπεργάζονται τὴν ἀνατροπὴν τοῦ ἰσχύοντος πολιτεύματος. Εἶναι τόσον πολλὰ καὶ συνήθη πλέον τὰ κρούσματα αὐτά, ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται νὰ ἀναφερθῶ σὲ συγκεκριμένες περιπτώσεις.

Ἡ ἀνοχὴ τῆς κυβερνήσεως στὶς προκλήσεις, πού ἐνθαρρύνει τὸν κόσμον αὐτὸν νὰ συνεχίσει νὰ βυσσοδομεῖ κατὰ τῶν ἐλευθεριῶν μας, ἔχει ὡς ἀποτελέσμα, ἀφ' ἑνὸς νὰ ἀποθρασύνει τοὺς χουντικούς - ἄφθονα ὑποκείμενα πού ἐπεβίωσαν τῆς καθάρσεως μέσα στὸν κρατικὸ μηχανισμό, χουντικούς ἀποβληθέντας ἐξ αὐτοῦ, ἀκόμη καὶ χουντικούς ὑποδίκους γιὰ τὰ ἐγκλήματα τῆς 7ετίας, - ἀφ' ἑτέρου νὰ ἐμπνέει ἀνησυχίες στὸν λαό, ὅτι τάχα ὁ φασισμὸς ὑπὸ τὴν νέαν του μορφήν τῆς συνεργασίας χουντικῶν καὶ ἀμετανοήτων νοσταλγῶν τῆς βασιλείας, ἔχει ἰσχυροὺς προστάτες καὶ δὲν ἀποτολμᾶται ἢ ἐξουδετέρωσίς του.

Ἡ ποινικὴ δίωξις τῶν περιπτωσιακῶν ἀδικημάτων πού ἐρχόνται στὴ δημοσιότητα, οἱ πρωταγωνισταὶ τῶν ὁποίων ἄλλωστε σπανίως ἐντοπίζονται ἀπὸ τίς Ἀρχές Ἀσφαλείας, δὲν ἀρκεῖ, γιὰ νὰ ἀποτελέσῃ ἀνασχετικὸν παράγοντα τῆς τοιαύτης δραστηριότητος, ὥστε νὰ ὑπάρξῃ σίγουρη ἀποτροπὴ τοῦ κινδύνου. Καὶ δὲν δικαιολογεῖ τὴν ἀδράνειαν τῆς Κυβερνήσεως ἐναντι τοῦ καλλιεργημένου κλίματος, τὸ ἐνδεχόμενον ἐπιχείρημα, ὅτι ὁ κόσμος αὐτὸς εἶναι τόσον μικρὴ μειοψηφία, ὥστε ἰδιαίτερα κυβερνητικὴ μὲ αὐτοὺς ἀπασχόλησις, μᾶλλον θὰ τοὺς δώσῃ ὑπολογίσιμον ὑπόστασιν. Ἐλαχίστη μειοψηφία μέσα στὸ στράτευμα ἦσαν καὶ οἱ Ἀπριλιανοὶ συνταγματάρχαι.

Τὸ κακὸ πρέπει νὰ κτυπιέται πρὶν ἀποκτήσῃ ρίζες. Στόχος τῶν κινούντων τὰ νήματα εἶναι ἡ ἀποσταθεροποίησις μὲ προβοκατορικὰς πράξεις τῶν συνειδητῶν ἢ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀφελῶν ὀργάνων τους, τῆς πολιτικῆς μας ζωῆς, ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ὑποτροπὴ, στὴν ἀπόπειρα στραγγαλισμοῦ καὶ πάλιν τῶν ἐλευθεριῶν, μας, ὑπὸ τὸ πρόσχημα καὶ τὴν ἐπίκλησιν ἐθνικῶν κινδύνων, σὲ κάποια κρίσιμη ὥρα. Στὴ κατάστασις μονίμου κρίσεως, πού ὁ ἐπεκτατισμὸς τῆς Τουρκίας ἔχει περιαγάγει τὰς μετ' αὐτῆς σχέσεις μας, συνθήματα σὰν τὸ «βυθίστε τὸ Χόρα» θὰ ἀκούονται ἐφεξῆς συχνά, ἀφ' ἑνὸς γιὰ νὰ μᾶς παρασύρουν στὴ δημιουργία

τῆς ἐθνικῆς κρίσεως, ἀφ' ἑτέρου γιὰ νὰ δίδεται πατριωτικὸ ὑπόβαθρο στὴ δολία δραστηριότητα καὶ ἐπιδιώξεις.

«Ἐνωσις» ὅμως φώναζαν καὶ τότε οἱ προδότες τῆς Κύπρου. Ἐν ὀνόματι τῆς Ἐνώσεως πῆγαν νὰ δολοφονήσουν τὸν Μακάριο, γιὰ νὰ ἔλθουν οἱ Τοῦρκοι στὸ Νησί, νὰ συντελεσθῇ ντὲ φάκτο ἡ διχοτόμησις καὶ νὰ μὴ ἀκουστῇ κατὰ τὸ 7ῆμερο τῆς «δημοκρατίας» τῶν ἀνθρώπων τους στὴν Κύπρο, οὔτε μιὰ φορὰ, ἢ περιπόθητος, ἀλλὰ οὐτοπιστικὴ πιά διὰ σήμερα, λέξις.

Μιλώντας τὸν Νοέμβριον πέρυσι στὴ Βουλὴ γιὰ τοὺς μεγάλους ὑπευθύνους τῆς 7ετοῦς Ἀπριλιανῆς συμφορᾶς - ὑπενθυμίζω πῶς ὑπεστήριξα ὅτι δὲν θεωρῶ πρωταιτίους τὸν Παπαδόπουλο καὶ τὴν παρέα του, ἀλλὰ τοὺς τότε ἀνωτάτους ἐπιτελεῖς τῶν Ἀνακτόρων - καὶ ἀναφερόμενος στὴ δραστηριότητα τοῦ νεοχουντισμοῦ, ἀπευθύνθηκα πρὸς τοὺς νομικούς τὸ ἐπάγγελμα συναδέλφους στὸ κοινοβούλιον, καὶ ἐζήτησα ὅπως, ἐφόσον τὸ Σύνταγμα δὲν κατοχυρώνει τὴν προστασία τῆς πιδ θεμελιώδους διατάξεώς του - τὸ συμπέρασμα αὐτὸ προκύπτει ἀπὸ τίς ἐγκρίσεις ὑπὸ τῶν πρωτοδικείων τῆς ἰδρύσεως τῶν ποικιλωνύμων βασιλικῶν ἢ ἄλλων ὑπόπτων σωματείων - νὰ ἐπεξεργασθοῦν καὶ νὰ ὑποβάλουν στὸ Σῶμα σχέδιον Νόμου, τὸ ὁποῖον ψηφιζόμενον θὰ καθιστᾶ σαφῶς παράνομον τὴν ὑπαρξιν τοιοῦτων ὀργανώσεων.

Μέχρι σήμερα, καθόσον γνωρίζω, δὲν ἔχει κατατεθῆ τοιαύτη πρότασις. Κινούμενος περισσότερον ἀπὸ ἀνησυχίαν γιὰ τὸ Ἐθνικὸ μας μέλλον, παρὰ ἀπὸ τὴν μόνιμον εὐαισθησίαν μου στὸ θέμα τῆς προστασίας τῶν ἐλευθεριῶν μας σὲ περίπτωσι πού θὰ δημιουργηθῇ οὖν συνθήκαι κατάλληλοι γιὰ νὰ ἀξιοποιηθῇ ὑπὲρ τῶν ἀντιδημοκρατικῶν καὶ ἀντεθνικῶν ἐπιδιώξεων, ἡ σημερινὴ συνωμοτικὴ δραστηριότης τους, ὑποβάλλω τὴν παρούσαν πρότασιν Νόμου, ὡς τὴν κατήρτισε διαπρεπῆς νομικὸς ὁ ὁποῖος ἀπὸ μηνὸς τὴν ἔχει δώσει στὴν δημοσιότητα.

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΝΟΜΟΥ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἰδρυσις σωματείων ἢ ἐνώσεων προσώπων, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὡς σκοπὸν τὴν διάδοσιν ἰδεῶν ἢ πᾶσαν ἄλλην δρᾶσιν, κατατείνουσιν εἰς ἀναθεώρησιν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 110 τοῦ Συντάγματος θεμελιωδῶν διατάξεων αὐτῶν. Ἦδη ἐγκεκριμένα σωματεῖα ἐμπίπτοντα εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀπαγόρευσιν διαλύονται τῇ αἰτήσει τῶν εἰσαγγελικῶν ἢ ἐποπτεουσῶν Ἀρχῶν ὡς καὶ παντὸς πολίτου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1976

Ὁ Προτείνων
ΚΩΝ. ΚΩΝΙΩΤΑΚΗΣ